

Sag, som vi have bestæftiget os med i ret mange Aar. Til Trods derfor have vi dog ikke stillet Forslag i saa Henseende, idet vi vide, hvor vanskelig det er at finde Oren-lyd for vore Lovforslag; men vi have denne Sag paa vort Program, og jeg skal tillade mig at oplæse de paagældende Linier — jeg haaber ikke, at den højtærede Formand har noget derimod: „Kontrol med Arbejds- og Værforshold ved Oprettelse af Arbejdskamre og Bølgiftsretter til at dømme i Stridigheder mellem Arbejdskøbere og Arbejdere“. De vil altsaa se, at vi have denne Sag paa vort Program, om ikke absolut, saa dog dens Hovedtanke — Kontrollen omhandler det foreliggende Lovforslag jo ikke, men Arbejdskamre og Bølgiftsretter omhandler det, selv om det er under en anden Begrundelse. Jeg hilser ligeledes Forslaget om Enghedskamre med stor Glæde. Jeg tror ogsaa, det vil have en udmærket Indflydelse paa Forstaaelsen mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og jeg tror, at det vil bidrage overordentligt til, at mange af de store Stridigheder, der fremkomme, ville blive bilagte i Tide, saaledes, at det ikke kommer til den Kamp, som det ellers mange Gange gør. Endelig tror jeg, at det vil bidrage til, at man vil finde en hurtigere og lettere Udgang, naar det alligevel kommer til Kamp, end nu. Det kan jo ikke nægtes eller skjules, at som Kampen føres nu, er den Kamp paa Liv eller Død. Den ene Part vil i de fleste Tilfælde knuse den anden fuldstændig, hvilket jeg betragter som i høj Grad uheldigt, men ved Enghedskamrenes Hjælp vil det sjældent mange Gange være gjort at komme ud af Stridighederne paa en lempelig og for begge Parter bedre Maade.

Jor øvrigt skal jeg ikke videre gaa ind paa, hvad der kan tale for dette Lovforslags Gennemførelse, idet den ærede Forslagsstiller efter min Mening saa grundig og godt har gjort det, at jeg fuldt ud kan slutte mig dertil, men jeg skal kun gøre nogle Bemærkninger til selve Lovforslaget, dels nogle kritiske Bemærkninger og dels nogle Henstillinger til den ærede Forslagsstiller. I enkelte Tilfælde skal jeg indrømme, at der er noget, der ikke staar mig ganske klart. Jeg skal begynde med § 1, som den ærede Forslagsstiller selv har omtalt. Der staar: „Naar Arbejdsgivere og Arbejdere i en Kommune hos dennes Bestyrelse andrage om Oprettelse af en Arbejdsret til Afgørelse“ osv. Det stod heller ikke mig klart, hvad den ærede Forslagsstiller tilsigtede hermed. Jeg manglede ogsaa det, som han selv om-

talte, nemlig en Bestemmelse om, hvor mange, der skulde være med til at stille dette Forslangende, og ihvovæl den ærede Forslagsstiller har ment, at det var umuligt at sætte noget bestemt ind her, tror jeg dog, at der burde søges efter og findes et Tal eller noget bestemt i den Retning. Den ærede Forslagsstiller mener det rigtigt at lægge i Kommunalbestyrelsens Haand at bestemme, om den vil gaa ind paa Forlangendet, og det skal altsaa være Kommunalbestyrelsens Opgave at dømme om, hvorvidt Forlangendet er af den Bessaffenhed, at den kan tiltræde eller ej. Det kan være, at man ikke kan finde anden Udvej, men de kommunale Autoriteter ville derved faa et stort Ansvar, idet deres Skøn jo kan være et andet end Arbejdernes og Arbejdsgivernes. Havde de noget mere bestemt at gaa efter, vilde det sikkert være heldigere ogsaa for dem. Endvidere indeholder samme Paragraf, at selv om Kommunalbestyrelsen gaar ind paa Oprettelsen af saadanne Retter, kan Overøvrigheden sige nej dertil, ligesom den kan sige ja. Det forekommer mig ikke at være saa aldeles korrekt. Jeg ved ikke, hvorfor Overøvrigheden skal have denne Bemyndigelse til at sige nej. Jeg tror for øvrigt, at det vil blive betragtet som en mere formel Bemyndigelse, idet jeg ikke antager, at Overøvrigheden ret ofte vil sige nej, naar Kommunalbestyrelsen har sagt ja. Men det staar mig ikke klart, hvorfor Overøvrigheden overhovedet skal have denne Bemyndigelse. Det sidste Stykke af Paragraffen har ogsaa været omtalt særlig af den ærede Justitsminister. Han forstod Stykket saaledes, at den ærede Forslagsstiller ikke havde tænkt sig, at andre skulde komme ind under Loven end de, der udtrykkelig er nævnte her som faldende ind under Haandværks-, Fabrikdrift og Virksomhed ved Befordring til Lands af Personer og Gods. Jeg vilde ønske, at min Forstaaelse havde været den rigtige, men jeg tror det næsten ikke, idet jeg syntes, at den ærede Forslagsstiller nikkede til Justitsministeren, da denne nævnte sin Opfattelse. Jeg havde nemlig forstaaet Forslagsstilleren saaledes, at alle Arbejdere med Undtagelse af Søfolk og Tjenestetvende faldt ind under Lovens Bestemmelser. Men jeg kan se paa den ærede Forslagsstiller, at dette ikke er Meningen, og jeg vil da udtale min Beslagelse derover. Jeg mener, at man saavidt muligt burde faa alle Arbejdere, som ikke ere i fast Tjendeforshold, og som ikke arbejde til Søs, ind under Loven. Der vil altsaa nu være mange, som ikke kunne komme med. Der vil være Daglejere, Bejarbejdere, Havnearbejdere, Landarbejdere og mange flere, som ikke kunne komme i Betragtning,